

Máš bílou tvář a kalí se ti zrak
máš oči které někdy nevidí
Bydlíš v bílé skříní a čteš si tam snář
jak málo lidí ti závidí
Dlouho do noci svítíš- ach co z toho máš?
v poledne na zem spadlé hvězdy počítáš
Pod pozlátkem hvězd najdeš nekonečně cest
Která z nich bude tvoje
kterou si vybereš
Kterou půjdeš
kterou se dáš?

Tebe se básníku bál celý svět
ale teď jsou tvá slova zmatená
S tebou se básníku smál celý svět
tvoje okna zůstala zavřená
Na tebe básníku dech větru sáh
ach proč je tvá hlava věčně na cestách?
Zůstaly ti sny a čtyři holé zdi
a touha
a zmatek
a strach co bude dál

Plynové lampy ti nahání strach
celý den stojí bez viny
Bojíš se tmy možná stejně jako my
Tma pláče a není to na ní znát
Ze země zvedni svůj stín a běž s ním, jak dlouho chceš!
Smrt voní a chtěla by si s tebou hrát
Víš tam kde jsi stál
tam se nikdo nedíval
a víno
a slzy
a strach
a vítr tě nechal padat dál

Čas v knihách se zastavil uprostřed vět
a z ulic mizí ozvěna
Po sté jsi zjistil- je bezpočet hvězd
noc černá jako voda v prachu cest
Tvé sny dál bezhlavě padí
a vrací se zpět nad mou hlavu
a nesmyslem budou barvit můj dětský pláč
Víš, tam kde jsi stál
tam se nikdo nedíval
a vítr
a zmatek
a úsměvy
a dívčí štěstí trvá dál